

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.307/2020/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Horváth Ügyvédi Iroda (felperes jogi képviselőjének címe, ügyintéző: dr. Horváth Géza ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (felperes lakóhelye, tartózkodási helye: felperes tartózkodási helye) felperesnek – a Dr. Lelik Ferenc Gábor ügyvéd (alperes jogi képviselőjének címe) által képviselt **Károly Gáspár Református Egyetem** (Cím1) alperes ellen munkaviszony megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 27.M.70.127/2020/15. számú ítéletével szemben az alperes által 17. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 27.404 (huszonhétézer-négyszáznégyszer) forint + Áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 87.694 (nyolcvanhétezer-hatszázkilencvennégy) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma a 27.M.70.127/2020/15. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek kártérítésként 619.400 forint elmaradt jövedelmet és ennek késedelmi kamatát, továbbá

476.775 forint végkielégítést. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Akként rendelkezett, hogy a 74.200 forint illetéket az állam viseli.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az 1953-ban született felperes 2005. szeptember 23-án létesített határozott idejű munkaviszonyt az alperessel műszaki alkalmazott munkakörre, karbantartó beosztásban. A 2006. szeptember 22-én kelt módosítással a felek a munkaviszonyt 2007. december 31-ig meghosszabbították, ebben rögzítették, hogy a felperes lakcíme feleperes tartózkodási helye alatti szolgálati lakás, amelyet a felperes bérleti szerződéssel bérelt az alperestől. 2008. január 2-től a felperes munkaviszonya határozatlan időtartamúra változott, majd a 2019. február 19-i módosítás alapján 2019. január 1-jétől a felperes munkabére 195.000 forintra emelkedett. A felperes felett a munkáltatói jogkört tanú3 gazdasági igazgató gyakorolta.

[3] 2017. március 29-én az alperes 15 napos határidővel írásban felszólította a felperest szolgálati idejének igazolására, az illetékes kormányhivatal által kiállított okirat megküldésével. 2017. április 20-án kelt válaszában a felperes jelezte, hogy a kormányhivatal által kiállított okirattal 2016. december 22-én felkereste az alperes gazdasági igazgatóját hivatalában, aki nem fogadta. Megjegyezte, hogy ezt megelőzően a szolgálati utat betartva három alkalommal kért személyes találkozásra időpontot, amelyre azonban választ nem kapott.

[4] 2019. február 14-én az alperes adategyeztetési nyilatkozatot küldött a felperesnek, és a kitöltést követően 15 napon belül annak visszaküldését kérte. Ebben utalt a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 6. § (2) és (4) bekezdésére és arra, hogy az adategyeztetés (név, TAJ-szám, születési hely, idő, anyja neve, lakóhelye, elektronikus elérhetőség, telefonszám, nyugdíjbiztosítási hatósági nyilvántartásban szereplő megszerzett szolgálati idő körében) a munkaviszonyát érintő lényeges adatokra vonatkozik, a mulasztás munkavállalói kötelezettségszegésnek minősül.

[5] 2019. február 25-én kelt válaszában a felperes úgy nyilatkozott, hogy személyes adataiban változás nem történt, míg a nyugdíjbiztosítási hatósági nyilvántartás kapcsán 2016-os adat áll rendelkezésére. Utalt arra, hogy e körben korábban többszöri kérése ellenére sem fogadta a gazdasági igazgató, illetőleg arra, hogy anyagi okok miatt jelenleg nem tudja az új szolgálati időigazolást teljesíteni. Ismételten kérte a személyes találkozást az alperestől, az adategyeztetési nyilatkozatot azonban nem küldte vissza. Ezen levelében egyben kifogásolta a 2015. március és 2016. december közötti időszakra távolléti díja és kollégái műszakpótlékja kifizetésének elmaradását.

[6] 2019. március 11-én kelt levelében az alperes újból felszólította a felperest az ismételten megküldött adategyeztetési nyilatkozat visszaküldésére, hangsúlyozva, hogy ezen felszólítás munkáltatói utasítás, annak megtagadása munkajogi szankcióval jár. 2019. március 30-án kelt válaszában a felperes kifogásolta, az alperes nem jelölte meg, hogy milyen célból

kérte a szolgálati éveinek számával kapcsolatos igazolását, és megismételte a korábbi időpont egyeztetési kérésének eredménytelenségét, a távolléti díjjal és munkatársainak műszakpótlékjával kapcsolatos jelzéseit.

[7] Az alperes 2019. április 10-én kelt azonnali hatályú felmondással az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja alapján megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az indokolás szerint a térítésmentesen beszerezhető adatok kapcsán az adategyeztetési nyilatkozat körében adott munkáltatói utasítást - a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés ellenére - a felperes jogos ok nélkül megtagadta, egyben idézte az Mt. 6. § (2) és (4) bekezdésében foglaltakat.

[8] A felperes a munkaviszony megszüntetésekor az alperestől bérelt felperesi tartózkodási helye alatti szolgálati lakásban lakott, bár az alperes a bérleti szerződést már felmondta. A munkaviszony megszüntetésekor a felperes távolléti díja 195.000 forint volt.

[9] A felperes 2019. május 6-án öregségi nyugdíj megállapítása iránti igénybejelentésére a nyugdíjbiztosítási igazgatási szerv további intézkedésig havi 100.000 forint öregségi nyugdíjelőleget állapított meg részére, 2019. január 1-jei folyósítási kezdő időponttal.

[10] Az elsőfokú bíróság a munkaviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezményei alkalmazása iránt előterjesztett kereseti kérelem jogalapját alaposnak, míg annak összecszerűségét túlnyomó részben alaposnak találta. Döntését az Mt. 6. § (2) és (4) bekezdésére, 10. § (1) bekezdésére, 64. § (1) bekezdés c) pontjára és (2) bekezdésére, valamint a 78. § (1) és (2) bekezdésére alapította a jogalap, míg a 82. § (1) bekezdésére, 172. § (1) bekezdés a) pontjára és 77. § (3) bekezdés c) pontjára az összecszerűség körében. Megállapította, hogy a felperes hivatkozásával ellentétben az azonnali hatályú felmondás jogát határidőben gyakorolta az alperes. Az adategyeztetés folyamata során a felperes második válaszlevelét ugyanis 2019. április 3-án kapta meg, ehhez számítottan a szubjektív 15 napos határidőn belül meghozta intézkedését a jogviszony megszüntetésére.

[11] Mindenekelőtt rámutatott, hogy a felperes ugyan 2019 februárjában betöltötte a rá irányadó öregségi nyugdíjkorhatárt, azonban nem minősült nyugdíjasnak, mivel nyugellátást jogerős határozattal a jogviszonya megszüntetésekor a hatóság még nem állapított meg részére (EBH 2017.M.6.).

[12] Kifejtette, hogy a perbeli esetben az alperes kérése, felszólítása a munkavégzés körén kívül esett, így tévesen hivatkozott az alperes jogellenes felperesi magatartásként az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontjának megsértésére. Rámutatott továbbá, hogy szükségtelen volt az adategyeztetés körében a felperest a lakcímével kapcsolatos esetleges változások bejelentésére felhívni. A bérleti szerződés alapján a felperes az alperes által biztosított szolgálati lakásban lakott, amelyről az alperes is tudomással bírt, ugyan az alperes ezt a

szerződést felmondta, de a kiköltözésre haladékosan adott és tudtával maradt továbbra is az ingatlanban a felperes. Ezért a valóságnak megfelelt a felperes 2019. február 25-i azon nyilatkozata, hogy az adatai nem változtak meg.

[13] Abban egyetértett az alperessel, hogy az Mt. 10. § (1) bekezdése alapján a szolgálati időre vonatkozó adat közlését jogszerűen kérhette a munkavállalótól, annak megtagadása azonban nem minősíthető utasításellenes magatartásnak. A szolgálati idő mértéke ugyanis nem olyan adat, amely az Mt. 6. § (4) bekezdésében meghatározott körbe tartozna, viszont olyan személyes adatnak minősül, amelyre az Információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Info tv.) hatálya kiterjed és e körben az alperes adatkezelőnek minősült. Ezért fennállt tájékoztatási kötelezettsége az adatkezelés célja, jogalapja és az Info tv. 16. § (1)-(2) bekezdésében foglalt egyéb körülmények tekintetében, amelyet tartalmaz saját adatvédelmi szabályzata is. Az alperes megszegte a feleket a munkaviszonyban kölcsönösen terhelő együttműködési kötelezettségét az adategyeztetési eljárás során, mert nem tájékoztatta a felperest, hogy a 2016-os szolgálati idő igazolás megfelelő. Ez alapján – arra is figyelemmel, hogy a felperes ezt követően is folyamatosan munkaviszonyban állt az alperessel – kiszámítható lett volna a felperes szolgálati idejének mértéke, amennyiben mégis új igazolást kívánt kérni a munkáltató, nem adott tájékoztatást arról, hogy a kérelem illetékmentes. Nem tájékoztatta továbbá a felperest arról, hogy milyen célból kérte a személyes adatot és nem biztosított személyes találkozási és egyeztetési lehetőséget a felperesnek - kérés ellenére sem - a munkáltatói jogkör gyakorlója.

[14] Mindezek alapján azt állapította meg, hogy a felperes valóban nem tett teljeskörűen eleget az alperes Mt.10. § (1) bekezdésén alapuló kérésének, mivel az adategyeztetési nyilatkozatot nem küldte vissza, de az alperes sem úgy járt el, ahogy az Mt. 6. § (2) bekezdése előírja. A bizonyítékok mérlegelése alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes súlyosan aránytalan jogkövetkezményt alkalmazott a felperessel szemben, az sem a vétkesség mértékével, sem a kötelezettségszegés súlyával, sem annak lényeges voltával nem állt arányban. Erre figyelemmel az azonnali hatályú felmondás jogellenességét állapította meg.

[15] Az összecszerűség körében a felek által egyezően megjelölt havi 195.000 forint távolléti díj alapulvételével a perfelvételi tárgyalásig megjelölt (2019. április 11-től 2019. december 10-ig érvényesített) elmaradt jövedelem iránti igényt vette figyelembe, noha a keresetlevélben a felperes 12 havi távolléti díjnak megfelelő kártérítési összeget határozott meg, azonban a perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követően esedékessé vált kárára a Pp. 521. § (2) bekezdése szerinti keresetváltoztatási kérelmet nem terjesztett elő. Ebből az Mt. 172. § (1) bekezdés a) pontja alapján levonásba helyezte a felperes részére 8 hónapra megfizetett 800.000 forint öregségi nyugdíjlehetőseget, így 2019. április 11-től 2019. december 10-ig számítva a két összeg különbözetét $[(195.000 \text{ forint} - 100.000 \text{ forint}) \times 8 = 760.000 \text{ forint}]$ és azt a társadalombiztosítási járulék összegével csökkentve marasztalta az alperest. A késedelmi kamatról az Mt. 160. §-a alapján középarányos időponttól rendelkezett, elutasítva az ezt meghaladó igényt. A jogellenesség jogkövetkezményeként a kereseti kérelemnek megfelelően kötelezte az alperest 3 havi távolléti díjnak megfelelő végkielégítés összegében is.

[16] Rámutatott, hogy az alperes a bizonyítási teherre való tájékoztatást követően bizonyítást nem ajánlott fel a felperest terhelő kárenyhítési kötelezettség elmulasztása kapcsán. Megállapította, hogy a felperes azzal a magatartásával, hogy a munkaviszony megszüntetését követő rövid időn belül az öregségi nyugdíj megállapítását kezdeményezte, megfelelően eleget tett a kárenyhítési kötelezettségének és megállapította, hogy a 65. életévét betöltő felperestől nem volt elvárható az, hogy magának munkát keressen, így a munkaviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben okozott teljes kárért – a fentiekben kifejtettek szerint – felel az alperes. Figyelemmel arra, hogy a keresetnek az elsődleges jogcímen adott helyt, így a joggal való visszaélés vizsgálatát mellőzte.

[17] A pertárgy értékét a Pp. 512. § (2) bekezdése alapján 1.236.775 forintban állapította meg, összesen 91 %-ban minősült a felperes pernyertesnek, azonban a Pp. 81. § (5) bekezdése szerinti költségjegyzék nyomtatványt nem csatolt, így mellőzte a határozathozatalt a perköltség viselése tárgyában. Az alperes az illetékekről szóló 1990. XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés e) pontja szerinti teljes személyes illetékmentességére, valamint a felperes munkavállalói költségkedvezményre való jogosultságára figyelemmel a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a le nem rótt illeték állam terhén marad.

Az alperes fellebbezése

[18] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel és annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, valamint a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[19] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás során feltárt tényekből helytelen következtetéseket vont le, így döntése az Mt. 6. § (1)-(4) bekezdésébe, 10. §-ába, 23. § (1)-(2) bekezdésébe, 52. § (1) bekezdés c) pontjába, 54. §-ába és 78. §-ába ütköző. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben a perbeli jogviszony azonnali hatályú megszüntetését jogszerűen alkalmazta a munkáltatói utasítást jogos ok nélkül kétszer megtagadó felperessel szemben, ezért ez az intézkedés nem lehet sem túlzó, sem jogellenes. Tévesen ítélte meg úgy az elsőfokú bíróság, hogy a felperes lakcíme tisztázott volt, mivel egymással ellentmondó adatok szerepeltek a keresetlevélben és a munkaszerződésben. Helytelenül állította továbbá az elsőfokú bíróság, hogy nem tett eleget együttműködési kötelezettségének, mivel a felperesnek küldött levélben kifejezetten felhívta a figyelmet, hogy az adategyeztetés a munkaviszonyt érintő lényeges adatokra vonatkozik és a tájékoztatás elmaradása kötelezettségzegésnek minősül. A felperestől kért hiányzó adatok - a pontos lakcím és a szolgálati jogviszony ideje - az Mt. 10. § (1) bekezdése szerinti adatoknak minősülnek. A felperes szolgálati idejének pontos ismeretében lehet ugyanis azt eldönteni, hogy a munkaviszony megszüntetésére milyen szabályok vonatkoznak, mivel azok eltérőek a nyugdíjasnak minősülő munkavállaló esetében. A rendelkezésre álló adatok e körben alkalmatlanok voltak annak igazolására, hogy a felperes mennyi szolgálati idővel rendelkezik, hiszen a 2016-os igazolást a felperes - általa sem vitatottan - nem adta át. E körben a gazdasági igazgató tanúvallomását a Pp. 279. § (1) bekezdésével ellentétesen értékelte az

elsőfokú bíróság és jogszabályi hivatkozása – a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 206. § (1) bekezdése – nem lehet irányadó.

[20] Hangsúlyozta, hogy a felperes a munkáltatói utasítást egyáltalán nem akarta teljesíteni és adatot egyszer sem szolgáltatott, így az Mt. 6. §-a szerinti együttműködési kötelezettségét két alkalommal is megsértette. Az utasítás megtagadásának az Mt. 54. §-ban rögzített lehetőségei nem álltak fenn. Adatkérése, illetve adatkezelése nem ütközött az Info tv-be, a kért adatok nem sértik a felperes személyiségi jogait, ellenben lényeges elemei a munkaviszonynak. A felperes ugyan a perben folyamatosan állította, hogy munkáltatója részéről retorzió volt a felmondás a több évvel ezelőtti, jogosnak vélt kiküldetési díjának megemlítése, illetve munkatársai védelmében tett felszólalása miatt, ezt azonban nem bizonyította.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[21] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte, perköltségigényét költségjegyzék nyomtatvány csatolásával számította fel.

[22] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból levont következtetései, jogi álláspontja megalapozott. Hangsúlyozta, hogy az alperesi érveléssel szemben a felmondás indokolása nem utal a munkáltatói utasítás „kétszeri megtagadására”, a felmondás indokolása utóbb nem egészíthető ki. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes alaptalanul és tévesen hivatkozott az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontjának a megsértésére, mivel munkáját érintő, munkavégzésre vonatkozó utasítás kiadására nem került sor, a 2019. február 14-i és március 11-i keltű levelek ilyenként nem értékelhetőek.

[23] Álláspontja szerint súlytalan az alperesnek a lényegesnek tekintett adatok hiányára való hivatkozása, mivel azok az alperes rendelkezésére álltak. A TB kiskönyv a munkaviszony létesítésekor átadásra került és az alperes a perbeli adatokból kitűnően tisztában volt lakóhelyével, amely a felperes tartózkodási helye alatti, a munkáltató által részére bérbe adott szolgálati lakás volt. Azt is megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a szolgálati idő mértéke olyan személyes adat, amelyre az Info tv. hatálya kiterjed és az alperesnek adatkezelőként fennállt a tájékoztatási kötelezettsége. Kiemelte továbbá, hogy a szolgálati idő igazolást egyébként is több alkalommal – eredménytelenül - személyesen kívánta átadni az alperes részére.

[24] Mindezekén túl hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság döntésében anyagi jogi jogszabálysértés nem állapítható meg és a bizonyítékok értékelése egyenként és összességükben okszerűen megtörtént, ezért eljárásjogi szabálysértés sem állítható.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[25] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[26] A másodfokú eljárásban az elsőfokú bíróság ítéletében felülbírálatára a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az alperes fellebbezésének korlátai között került sor. Az alperes a fellebbezésében kizárólag az elsőfokú ítéletnek az azonnali hatályú felmondás jogellenességének jogalapjára vonatkozó ítéleti rendelkezést támadta, az összecszerűséget nem vitatta.

[27] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat a logika szabályaival összhangban a Pp. 279. §-ban foglaltaknak megfelelően értékelte, a tényállást helyesen állapította meg és helytálló következtetések levonásával érdemben helyes döntést hozott. A másodfokú bíróság teljeskörűen osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a bizonyítékokból levont következtetések tekintetében, ezért azok megismétlését mellőzte.

[28] Az alperes a felperes munkaviszonyát az általa kért, az Info tv. 3. § (2) bekezdése értelmében személyes adatokat tartalmazó két darab adategyeztetési nyilatkozat visszaküldésének elmaradása miatt szüntette meg. E körben a felperes terhére róttá az Mt. 6. § (2) és (4) bekezdésében rögzített, a munkaviszony teljesítésénél irányadó általános magatartási követelmények megsértését.

[29] Mindenekelőtt kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a kölcsönös együttműködés a munkaviszony fennállta alatt mindvégig terheli a feleket, de ennek a perbeli esetben az Mt. 10. § (1) bekezdése korlátját adta.

[30] Helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy az alperes a kért adatokkal egyrészt rendelkezett. Az elsőfokú bíróság e körben ítéletében utalt az alperes perben tett nyilatkozatára, amelynek értelmében az alperes tudomással bírt arról, hogy az adategyeztetési nyilatkozat kiadásakor a felperes még az alperesi bérlakásban lakott. Ezt a tényt támasztja alá, hogy az alperes az azonnali hatályú felmondás átvételének és a munkakör átadásának megtagadásáról felvett jegyzőkönyvekben a felperes lakcímeként is ezt a címet (feleperes tartózkodási helye) tüntette fel.

[31] Az alperes által – állítása szerint - nem ismert másik, a felperes szolgálati idejének időtartamára vonatkozó adatszolgáltatás kapcsán helyesen utalt az elsőfokú bíróság

arra, hogy a munkáltatónak joga van az ilyen adat bekérésére. Azonban ezen személyes adat kapcsán az alperesnek az Info tv. és saját adatvédelmi szabályzata alapján az adatkezelés céljáról a tájékoztatást meg kellett volna adnia a felperes részére. Mindezt azonban az alperes azt követően sem teljesítette, hogy a felperes kifejezetten információt kért a 2019. március 30-i keltezésű levelében az adatkezelés céljáról, indokoltságáról.

[32] Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a fellebbezéssel ellentétben az elsőfokú bíróság nem az adatkérést, illetve adatkezelést minősítette jogszerűtlennek, hanem arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a munkaviszony keretében a kölcsönös együttműködési kötelezettségének nem tett eleget a felperes irányába, amikor is az adatkezelés kapcsán a tájékoztatási kötelezettségét elmulasztotta az elsőfokú ítéletben részletezettek szerint.

[33] Való igaz, hogy a „nyugdíjasnak minősülésnek” relevanciája van a munkaviszony megszüntetése kapcsán, és a felperes nem vitatottan nem küldte meg a munkáltatója részére a rendelkezésére álló nyugdíjbiztosítási hatósági nyilvántartásban szereplő adatot. Ezt a mulasztást azonban az eset összes körülményének gondos mérlegelésével kellett értékelni, amit helytállóan tett meg az elsőfokú bíróság. Önmagában azzal, hogy a munkáltató az adatszolgáltatásra való felhívásban annak elmaradása esetére munkajogi szankciót helyezett kilátásba, majd azt ténylegesen alkalmazta is, még nem teszi jogszerűvé az intézkedést.

[34] A felhívásban foglaltak elmulasztása nem az utasítás megtagadásaként, hanem a felmondásban az alperes által is hivatkozott együttműködési kötelezettség teljesítésének elmaradásaként vizsgálándók. Helytállóan értékelte úgy az elsőfokú bíróság, hogy a munkavállaló együttműködési kötelezettsége a perbeli esetben ugyan sérült a felperes mulasztásával (az adategyeztetési nyilatkozat visszaküldésének elmaradásával), de az csak az alperes eljárásával együtt értékelhető. Az elsőfokú bíróság pedig helyesen állapította meg, hogy az adategyeztetési folyamatban az alperes maga sem tett eleget az Mt. 6. § (2) és (4) bekezdésében foglaltaknak, az e körben adott értékelésével a másodfokú bíróság teljeskörűen egyetértett. Ezért az azonnali hatályú felmondásban megjelölt indokokból okszerűen nem következik a perbeli jogviszony szankciós jellegű azonnali megszüntetése, így a munkáltató intézkedése az Mt. 78. § (1) bekezdésébe ütközőnek minősült.

[35] Mindezekén túl megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy ugyan az elsőfokú bíróság ítéletében mérlegelése jogszabályi alapjául a régi Pp. 206. § (1) bekezdését jelölte meg, de a téves jogszabályi hivatkozás nem teszi megalapozatlanná az ítéletet, eljárása megfelelt az irányadó, a Pp. 279. § (1) bekezdésében rögzített szempontoknak.

[36] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[37] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban pernyertes felperest megillető perköltség megfizetéséről a Pp. 81. § (1), (5) bekezdése, valamint 83. § (1) bekezdése alapján határozott a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) bekezdése alapján a pertárgyérték 2,5 %-a szerinti mértékben.

[38] A tárgyi költségfeljegyzési jogos perben le nem rótt Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerint számított fellebbezési eljárási illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés e) pontja szerinti személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[39] A fellebbezésről a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III. 6.) Korm. rendelet (Veir.II.) 27. § (1)-(2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül döntött a másodfokú bíróság.

Budapest, 2021. március 23.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
bíró